

Vore Fronter.

—o—

A-Fronten.

Som fremgaar af vore Meddelelser fra Rigsdagen i dette Nummer vedligeholder »Kvinden og Samfundet« stadig en jævn Defensionsild paa vor A-Front i Anledning af det Angreb paa Principet: Mænds og Kvinders fulde Ligestilling, som er forsøgt baade i Forslaget til Lov om Rettens Pleje og i Forslaget om Forhøjelse af de kvindelige Adjunkters Løn, hvor den sidste Stigning er udeladt. Modstandernes Offensiv er dog her saa daarlig forberedt, at vi ikke tvivler om en smuk sluttelig Sejr for Kvinde-sagen.

B-Fronten.

Fra denne Front har vi en Række glædelige Meddelelser, som vi i det følgende Nummer skal komme nærmere tilbage til, idet vi har opnaaet tre smukke, fremskudte Stillinger for Kvindesagen, ved Ansættelsen af en kvindelig Organist og Graver i Grenaa, af en Haandgerningsinspektrice for alle Landets Skoler udenfor København og en kvindelig Forstander for Statens Institut for talelidende.

E-Fronten.

Paa denne vor fjerne Barbarfront udøver det indbrydende Foraars stadig sin ophidsende Virkning. Den sidste Melding fortæller om et særlig udspekuleret Angreb under Masker, med den sædvanlige Udfoldelse af Krinoliner, Pocher og hvad nu Foraarsgøglet hedder. Med en fast utrolig Dristighed — for ikke at bruge et stærkere Ord — har Stormagasinerne med Hjælp af deres Trompeter i den opvartende Presse udstaffet deres betalte Mannequiner med Masker, som forestiller kendte navngivne Damer af vor Adel og vort Bourgeois, og sendt dem foran i Ildlinien, rimeligvis for at skræmme os fra at fyre paa dem. Som om det kunde falde os ind at tro, at f. Eks. Datteren af en landskendt æstetisk Professor eller Hustruen til en fremragende Videnskabsmand og Læge vilde stille sig selv og de ansete Navne, de bærer, til Disposition for Modespekulanternes Udbytning af den kvindelige Daarskab?

Nej — ikke alene tror vi det ikke, men vi harmes paa disse sagesløse Kvinders Vægne og endnu mere paa Ægtefællernes Vægne, som skal se deres ansete Navne givne til Pris for Halløjjet og sat i den offentlige Begloelses Gabestok til anbefaling af en ekcentrisk, uhensigtsmæssig Mode. Vi betænker os derfor heller ikke paa at køre op med vor 42 Centimeters Brummer.

»Tra-tra-tra!« trompeter den opvartende Presse foran den optrækkende Stormkolonne: »Aldrig har der været mere Grund til Begejstring end i Aar, hvor Moden er som skabt for de danske Damers naturlige friske Ynde.« — (Nej, tænk ikke paa Menneskeofringerne derude paa de blodbestænkede Valpladser. Intet misklæder en skøn Kvinde som at være bedrøvet eller dybsindig. Dyrtid og Hungersnød, Pest og Koler, Hundreder af Kvinder og Børn sønderrevne af Zeppelinerens Dynamitbomber! Hvad bryder en smuk Kvinde sig om det?) »Hun smiler tilfreds til sit Spejlbillede, som hun staar der i den nyeste Foraarsdress, dybt og instinktmæssig lykkelig som Kafferkvinden er det for sine Glasperler. Tra-tra-tra!«

Og Kafferkvinderne letter paa Krinolinerne og sætter i Spring over Pigtraadshagnet lige løs paa vor E-Front. Men nu taler den store Brummer dog ikke til de utilregnelige Urskovsbeboere, men henover deres uskyldige Pjankeholder til Foraarskampagnens Generalissimusser og deres utrættelige Trompeter.

Brummeren: Krinolinen bliver Eders Verdun! Kun Gullaschkvinder vil krybe i Fugleburet.»

Trompeten: »Tra-tra-tra! En Professordatter og en Doktorfrue bærer de nyeste Foraarsmoder frem! Tra-tra-tra! En Grevinde, en Baronesse og en Kontorchefs Frue er krøbne i Krinolinerne.»

Brummeren: »Dannelsens Kvinder lader sig ikke spænde som Mannequiner for Modemagasinernes Pengekværne.»

Trompeten: »Tra-tra-tra! Dannelsens Kvinder er vor Avantgarde. Se selv: Krinoliner om Hofterne, Mamelukker om Smalbene og Knækparasoller i de manikerede Hænder. Fyr paa dem, om du tør!«

Brummeren: »Jeg skyder ikke paa værgeløse Kaniner. Jeg skyder paa den sorte Reaktion, som allierer sig med Urskovsinstinkterne for at snigløbe Kvindebevægelsen, og jeg skyder paa alle Trompeter og Markskrigere.»

Trompeten: »Skyd væk, gamle Brummer! Men du spilder dit Krudt. Kafferkvinden er usaarbar. Hun gaar til Valg i Krinoline og Mamelukker i det tyvende Aarhundrede, ganske som hun i Tidernes Morgen gik til Menneskeofring med et Skind om sine Lænder og en Kæde af Mennesketænder om sin Hals. Hun er Skønhedens udelige Præstinde.»

Brummeren: »Jeg har det bag min Front, som er stærkere end Skønhed.»

Trompeten: »Den kvindelige Intelligens? Jo, Tak! Jeg trompetede ogsaa for den engang, men nu blæser jeg den en lang March, ligesom Mændene. Tra-tra-tra! Kafferkvinder heran! Til Angreb storm! Sus i Krinolinerne! Spark i Mamelukkerne! Smalben stræk!«

Saaledes raser Foraarskampen paa E-Fronten. Men vi haaber, at den Dristighed med Maskerne skal komme Modespekulanterne dyrt at staa. Om ikke det dannede Bourgeois Kvinder selv kan bekvemme sig til at protestere mod det Misbrug, der er gjort af deres Navne og Ydre, vil deres mandlige paarørende sikkert ikke tie stille dertil, men vide at værges deres Privatlivs Fred.

1+1.

Babelstaarnet.

—o—

Ansvarhavende Redaktør af »Kvinden og Samfundet« bestemte i sidste Redaktionsmøde, at »det var ingen Begivenhed, der var værd at notere«, i Bladet, at *Gyrithe Lemche* havde skrevet Teksten til en symfonisk Digtning af *Ludolf Nielsen*, »Babelstaarnet«, som blev opført første Gang i Dansk Koncertforening i Koncertpalæet den 10. April 1916.

Naar denne Kendsgerning alligevel omtales i dette Nummer, er det altså et Bevis for, at Bladet har en opsætsig Redaktionssekretær, der herved — for at bruge *Anna Hjort's* historiske Ord »melder sig til at blive hængt op.« *Th. Daugaard.*

I en symfonisk Digtning er det naturligvis Musikken, der er Hovedsa-